İnsandaki olumsuzluklar, zararlı radyasyonlar, hastalıklar ve yaşlanmalar plansız yaratılışa delil değil midir?

Soran : Casper407
Tarih: 28.05.2012 - 18:50 | Güncelleme: 05.09.2016 - 14:53

Soru Detayı

- İnsandaki savunma sistemi immün yapıda görülen olumsuzluklar, oksijenin insan vücudunda bazı zararlı radikaller hâsıl etmesi, güneşin bize ulaşan zararlı radyasyonları, bazı hastalıkların ve yaşlanmaların insanda görülmesi, plansız yaratılışa ve dolayısıyla bir Yaratıcı'nın olmadığına delil değil midir?

- Şayet bir Yaratıcı varsa, bu yapılar O'nun Rahmetine ters düşmez mi?

- İnsan vücudundaki bakteriler vasıtasıyla vücut alkol ürettiği halde, alkol niçin haram kılındı?

Cevap

Değerli kardeşimiz,

Dünyaya iki gözlükle bakılmaktadır. **Birisi** iman gözlüğü, **diğeri** de inkâr gözlüğüdür.

İnkâr, yani bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmeyen **küfür gözlüğü ile kâinata bakan bir kimse,** âlemdeki her şeyi başıboş, plansız ve sahipsiz, gayesiz görür. Bu varlıkların niçin yaratıldıklarını, vazifelerinin ne olduğunu bilmez ve bilemez. Tıpkı, gece karanlığında bir dağ başına bırakılan bir kimsenin etrafında gördüğü her varlığı, yılan veya bir canavara benzetmeye çalıştığı, bu varlıkların ne işe yaradığını ve gerçek mahiyetlerinin ne olduğunu anlayamadığı gibi.

Onun bütün hedefi ve gayesi dünya hayatıdır. Onun âleminde bu hayattan başka hayat yoktur. Dolayısıyla bütün his ve duygularını bu dünyada tatmin etmek ister.

Halbuki insandaki duygular ahiret âlemine göre verilmiştir. Her bir duygu sonsuzdur. O duyguların bu dünyada tatmin edilmesi mümkün değildir. Mesela, insanda ebedî yaşamak arzusu, mal, mülk sahibi olma isteği sonsuzdur. Muhabbet ve şefkat gibi duyguları sonsuzdur. *"Şu kadar insana muhabbet ediyorum. Artık bir başkasının muhabbetine kalbimde yer kalmadı."* demiyoruz. Bütün insanları sevsek, yine bu hissimizin kapasitesi dolmuyor.

Küfür gözlüğü ile bakan kimse, âlemde ne kadar mana ve hikmetli, maksat ve gayeli yaratılışı görse de, bunlara bir anlam veremez. Böyle bir kimse için geçmişteki insanlar ölüp, yok olup gitmişlerdir. Gelecektekiler de yok olup, çürüyüp gideceklerdir. Dolayısıyla kendisini de, iki kabir arasında ve yakın bir gelecekte yok olup, çürüyüp kaybolacak bir varlık olarak görür. Böyle bir kimse, idama mahkûm olmuş birisinin her an idamını beklediği gibi, kendisini yok edecek ölüm korkusuyla dünyadan zevk ve lezzet alamaz.

İnkâr gözlüğü ile kâinata bakan kimse, kendi aklına güvenir ve sanki aklı kâinata mühendis tayin edilmiş gibi, her şeyi kendi nefsine kıyas eder, zenginin zenginliğine, fakirin fakirliğine itiraz eder. Kendisine niçin en iyi imkânlar verilmediğine itiraz eder.

Kur'an'da bu konuya ışık tutacak olan Karun'un zenginliği anlatılır. Karun o kadar zengindir ki, hazinelerinin anahtarlarını kendisi taşıyamamaktadır. Çevresindekiler onun bu zenginliğine bakıp *"Keşke bizim de böyle zenginliğimiz olsa idi."* diyorlar. Fakat Karun o zenginliğin sorumluluğunu yerine getirmemekte, fakirin hakkı olan zekâtı ve çalıştırdığı işçilerin ücretini tam vermemektedir. O zenginliği kendi ilmiyle kazandığını iddia etmektedir.

Allah onu malı ve mülküyle beraber toprağa gömerken, az önce onun gibi olmayı arzu edenler, *"İyi ki Allah bize böyle bir zenginliği vermemiş. Hiç birimiz şimdi Karun'un yerinde olmak istemeyiz."* diyorlar.

Kendi aklını kâinatın şeklini tayine mühendis gibi gören, kendisine bir takım imkânlar verilmediğinden Allah'a husumet besleyen kimse, Kur'an'daki bu ve benzer kıssaları göz ardı etmemelidir. Sorumluluğunu yerine getiremeyeceği

şeylerin kendisine verilmediğinden üzüntü değil, memnuniyet duymalıdır. Çünkü dünyada sahip olunan her bir nimetin, hatta içilen suyun ve teneffüs edilen havanın dahi mutlaka hesabının sorulacağını Allah bildiriyor.

İman gözlüğüyle kâinata bakan bir kimse ise, bu âlemi gül ve reyhanlarla süslenmiş, her türlü nimetin ikram ve ihsan edildiği büyük bir misafirhane ve saray olarak görür. Kendisini anne karnından itibaren şekilden şekle koyan, taş yapmayıp, bitki veya hayvan yapmayan, insan olarak yaratan, akıl, hayâl ve hafıza gibi duygularla bezeten, kâinattaki canlı cansız bütün nimetleri önüne seren Yaratıcısı'na karşı büyük bir minnet ve şükran hisseder.

Geçmişe baktığı zaman Hz. Âdem babası ve Hz. Havva validesiyle başlayan yolculuğun cennete çıkacağını, bütün sevdikleri ve akrabalarıyla orada ebedî olarak, yine Yaratıcısı'nın sonsuz ikram ve ihsanına muhatap olacağını idrak eder. Dünyanın asıl mekân olmadığını, ahiret âlemine giden yolda bir bekleme salonu ve imtihan yeri olduğunu anlar.

Hastalık ve zelzele gibi musibetlerin imtihanın gereği olduğunu bilir ve burada çektiği sıkıntı ve meşakkatlerin öbür âlemde kendisine büyük mükafat kazandıracağını düşünerek sabır içinde şükreder.

Manasını bilemediği veya anlayamadığı olaylar karşısında **İbrahim Hakkı gibi der;**

"Hak şerleri hayr eyler, (Yani bizim şer ve kötü gördüğümüz her şeyin altında bizim için mutlaka bir hayır vardır. Şer görünen şeyleri Allah bizim için hayırlı yapar)

Zannetme ki gayr eyler, (Yani, Allah'ın yarattığı her şeyde mutlak hayır ve güzellik vardır. O yaratılan, hayırdan başka bir şey değildir)

Arif anı seyreyler, (Arif, yani ilim sahibi, akıllı olan kimse sadece onu seyreder. Sebebini ve manasını bilmediği şeylere itiraz etmeye kalkmaz.)

> *"Mevla görelim neyler,*
> *Neylerse güzel eyler."*
>
> *"Deme nedendir bu böyle,*
> *O yerindedir öyle,*

> *Bak sonunu sabreyle."*
>
> *"Mevla görelim neler,*
> *Neylerse güzel eyler."*

der. Kendi aklı anlamasa da, Allah'ın her şeyi mutlaka en güzel şekilde yapacağını bilir.

İlimlerin görevi, varlıklar âleminde sebebini ve sırrını bilmediğimiz meseleleri çözüme ve açıklığa kavuşturmaktır.

Söz gelimi, insanın savunma sistemi olarak adlandırılan **immün sistem**, dışarıdan gelebilecek her türlü yabancı cisimlere karşı teçhiz edilmiştir. Bunun arızalarının neler olduğu, hangi hallerde savunmanın zayıfladığı ve iş göremez hale geldiğini tespit bilimin görevidir.

Aynı şekilde **oksijenin ve güneş ışınlarının** sebep olduğu bir takım olumsuzlukları araştırma görevi de bilimlerindir.

Kâinattaki bir takım oluşumları, sırf bizim anlayışımıza uymadığı için, bunu plansızlığa ve gelişigüzelliğe ve dolayısıyla bir Yaratıcı'nın bulunmadığına delil göstermek, bilimden nasibi olmayanların ve kolaycılığa kaçanların yapacağı şeydir. O zaman bilimin görevi ne olacaktır?

Hiçbir problemi olmayan, insanı hiç sıkıntıya sokmayan bir hayat tarzı anlayışı ve sanki bir melek hayatı tarzı beklentisi, insanın yaratılış ve fıtratına uygun değildir.

Hiçbir kötülüğün ve imtihanın olmadığı, tamamen nurani bir hayat tarzı meleklerde vardır. Öyle bir hayat tarzını insandan beklemek, onun yaratılış hikmetine ve yapısına, his ve duygularına uygun değildir. Allah insanı iyi ve kötü huylarla donatmış, sonra da imtihana tâbi tutmuştur.

İnsana düşen, Allah'ın yaratma hikmetini, insandan ne istediğini bilip, ona uymak ve tam teslimiyetle O'na teslim olmaktır.

Allah, *insanı dünyaya getirirken, bu âlemden en iyi şekilde faydalanacak tarzda cihaz, alet ve duygularla donatmıştır.* Her bir organın yerini, şeklini ve görevini bilerek yapmıştır. Her an o organların hücrelerini yenilemekte ve ihtiyaçlarını yerine

getirmektedir. Yediğimizi sindiren, sindirdiğimizi dışarıya atmamızı sağlayan yine O'dur. Bizi bizden daha iyi bilip idare edene gönül huzuru ve zenginliği ile teslim olup, O'nu dinlemek, dünyayı bize Cennet hayatına çevireceği gibi, öbür âlemde de ebedî Cennet'i kazandıracaktır.

Bir kimse O'na husumet ve düşmanlık beslemek, O'nu tanımamak, verdiğini lüzumsuz ve gereksiz görmek, O'nun kâinattaki tasarruf ve idaresini beğenmeme manasında, varlıkların gereksiz ve lüzumsuzluğunu ileri sürmekle, Allah'ı kendisine düşman eder. Allah da, kâinattaki tasarrufunu beğenmeyip kendisine husumet besleyenin, yapabiliyorsa mülkünü terk etmesini istiyor. Yoksa yerini Cehennem olarak gösteriyor.

Bu işi hafife alanların, O'nun eserlerini ve tasarrufunu istihza ile alaya alanların, kime karşı geldikleri ve kimin tasarrufuna itiraz ettiklerini iyi hesap etmesi gerekir.

Şeytan bile Allah'ın varlığına itiraz etmezken, kendi akıllarını kâinatı tanzime mühendis görenler, Allah'ı inkârla bütün kâinatın nefret ve tahkirini kazandığını, gökleri ve zemini aleyhinde hiddete getirdiğini unutmamalıdır ve bu yaptıklarının Allah tarafından tek tek hesabının sorulacağını bilmeli ve ona göre davranmalıdır.

Soru:

- İnsan vücudundaki bakteriler vasıtasıyla vücut alkol ürettiği halde, alkol niçin haram kılındı?

Cevap:

Alkolün yasak oluşunun, insan ve toplum sağlığı açısından bir takım zararları ve hikmetleri sayılabilir. Ama burada asıl olan imtihandır. Bu ve benzer imtihanlar olmasa, Ebu Cehil ile Hz. Ebu Bekir nasıl birbirinden ayrılacaktı?

Karpuz çekirdeğinde karpuz olma istidat ve kabiliyeti vardır. Ama o çekirdek elli yıl mutfakta kavanozda beklese, ondaki karpuz olma kabiliyeti, kuvveden fiile çıkamaz. Ne zaman o çekirdek toprağa atılıp su ve ışığa maruz bırakılsa, bir takım kimyevî ve fiziki kanunlar çerçevesinde ondan bir filiz çıkar, fakat kendisi çürür.

İnsanda da maddî ve manevî pek çok istidat ve kabiliyet vardır. Bu kabiliyetlerin ortaya çıkması ve insanın manen terakki etmesi, yani yükselmesi, bir takım

sıkıntılara maruz kalmasıyla mümkündür. İnsan, sıkıntılarla, ölüm ve hastalık gibi musibetlerle, onu sevindiren ve üzen iyi ve kötü olaylarla, yalan söyleyip söylememekle, hakkı olmayan bir şeyi alıp almamakla, birilerinin hukukuna saygı gösterip göstermemekle her an imtihan edilmektedir.

İnsanın en büyük imtihanı, kendi nefsiyle olan imtihandır. Bunun başında Allah'ın emirlerine uyup uymama gelir. Bunun esası da, ibadet ve kulluk görevi ve bilincindedir.

Yani, insan Allah'ın yarattığı kul olduğunu, hayatının devamı için de ölümünden sonra dirilmesinde de her an O'nun idaresine ve yardımına ihtiyacı olduğunu, hiçbir zaman unutmamalı, kısacası haddini bilmelidir.

Selam ve dua ile...
Sorularla İslamiyet

Yazar:
Adem Tatlı (Prof.Dr.)

Kategori:
Evrim

Evrim konusunda en çok merak edilenler